

ویژگی‌های صدا در صحنه

اشاره:

در جهت تشریح ویژگی‌های فنی اجرا در شماره‌های پیشین مطالبی در زمینه نور، بازیگری و... به چاپ رسید. در این شماره و پیامد این هدف مقاله‌ای رادرباره‌ی صدا در صحنه نمایش خواهید خواند.

طراح صدا

مسئول پلان‌بندی صدا را طراح صدا می‌گویند. این مسئولیت می‌تواند به عهده دو نفر باشد، کارگردان، مدیر صحنه یا اپراتور صدا؛ ولی در اکثر تولیدات این کار به شخصی کارآمد و خبره واگذار می‌شود، اگر این مسئولیت به دو نفر واگذار شود کسی که مسئولیت افزوده طرح صدا را تقبل می‌کند باید درکی کامل واطلاعات وسیع از پلان‌بندی‌های اولیه و اصلی داشته باشد.

طراح صدا فقط میکس‌کننده صدای بازیگر و نواهای تکنیکی نیست، بلکه از نظر مدیریتی باید در سطح عالی باشد. صدا یک عنصر تحمیلی یا تکمیلی در کار نیست بلکه بازتاب تراوشات فکری نویسنده، مصنف، کارگردان، طراح صحنه است. تنظیم‌کننده صدا نیز باید مثل طراح صدا ماهر باشد. معمولاً قرارداد و توافقی وجود دارد و اینجاست که طراح صدا به عنوان حلال مشکلات و هماهنگ‌کننده تضادهای موجود بین آرا و اختلاف نظر نقش خود را در طول مدت تهیه اثر در گروه ایفا می‌کند. او باید وحدت نظری قابل قبول و یکسان‌سازی بوجود آورد که شایسته و متناسب با امکانات موجود باشد.

اگر کاربرد چنین واژه‌هایی در رابطه با طراح صدا، هم خانواده و مشابه بنظر می‌آید به خاطر این است که آنها متعلق و همانند طراح نور هستند — تنها تغییر حاصل شده این است که واژه «صدا» جانشین «نور» شده است. خبرگان طراحی صدا به عنوان یکی از ارکان اساسی گروه تولید یک نمایش هستند.

نقش صدا

پروژه الکترونیکی صدا که در تئاتر به کار می‌رود دارای

سه هدف کاملاً مشخص است: تقویت میزان صدا (Level)، ابزار تولید صدا به وسیله مجریان، و اضافه کردن افکت‌های و خطوط ارتباطی است.

تقویت صدا

تقویت میزان تنها شامل وسعت آن نمی‌شود، بلکه شامل شفافیت جز به جز شیوه تهیه نیز هست. «از صدا چگونه استفاده کنیم؟» این اولین سوال مطرح در پلان‌بندی است. این موضوع باید همیشه و لحظه به لحظه مدنظر کارگردان و گروه تولید باشد چرا که تحقق مفاهیم عینی آن مقدم بر تمرین نمایش است. شاید تصمیم گرفته شده تقویت صدا نباشد. این بسیار عالی است اما به یک شرط؛ به شرط اینکه این تصمیم کاملاً آگاهانه و پس از تقویت قدرت پرتابشی صدای بازیگران و اکوستیک‌های تئاتر صورت بگیرد. اگر صدا تقویت شده باشد، می‌توان ناخودآگاه، خودآگاه، به طور ذاتی این کار را انجام داد.

تقویت ناخودآگاه

تماشاچی به صدای خیلی بلند عادت کرده است. آنها صدای رادیو، تلویزیون، باندهای تقویت‌کننده را به حدی بلند می‌کنند که خود را از تمرکز برای شنیدن صدا بی‌نیاز می‌کنند. سینما به این پروسه کمک کرده است به گونه‌ای که با ارائه تدریجی تقویت‌کننده‌های صدا و استفاده آنها در تئاتر به تماشاچی تئاتر دیگر آن توقع سابق را ندارد، و حساسیت خود را در رابطه با نوع صدا، حس صدا، پویایی و خلاقیت بازیگر از دست داده است.

صحیح‌ترین میزان‌بندی صدا، صداهایی است که میان بازیگر و تماشاچی رابطه جانیخس و زنده ایجاد کنند. با تماشاچی بده، بستان حسی ایجاد کند. بازیگر باید قوه شنوایی

بدون آلودگی صوتی، بی‌واسطه و

کامل داشته باشد.

یک افزایش بیش از حد صدا کافی است که همه چیز را خراب کند. و دیواری سترگ بین بازیگر و تماشاچی به وجود آورد. شاید بهترین شیوه این باشد که صدا را در نقطه‌ای که تماشاچی بر آن تمرکز کرده است، کم کردن صدا باشد. این مدخل تمرکز صوتی مهمتر از رسایی شنوایی و صداست. استفاده از تقویت‌کننده در بیان تئاتری که ساختمان آن مخصوص نمایش است غیرطبیعی است. این روش شامل سالنهای نمایش قدیمی و سنتی نظیر «برادوی» یا «وست اند» لندن است که ظرفیت صندلی‌های آن حدود هفتصد یا هشتصد می‌شود.

تقویت‌کننده‌های بزرگ برای اجرای برنامه‌های مختلف، ارتفاع سقف سالن‌های نامبرده امکان اجرا باشکوه به شیوه کلاسیک آثار شکسپیر و نمایش‌های حماسی را فراهم می‌ساخت. به هر حال، یک درام کامل شبیه به استفاده بعضی از ابزارهای تقویتی است که تا آنجا که ممکن است با احتیاط به کار می‌رود چرا که تماشاچیان چندان آگاهانه به آن توجه نمی‌کنند.

این ابزارهای هشدار یا احتیاطی از تعدادی میکروفون تشکیل شده است. در تئاترهای نعلی شکل با صحنه کم عمق (حدود ۳۰ فوت) ممکن است از میکروفون‌های تفنگی روی جعبه‌ای در نزدیکترین قسمت جلو صحنه استفاده شود، ولی بطور طبیعی یک سری میکروفون‌های «فلاوت» مسطح و هم‌تراز در حاشیه طول صحنه نصب می‌شود. جدیدترین طرح‌ها قرار دادن میکروفون‌هایی بسیار کوچک و نازک بود که روی

ستونها نصب می‌شد و زیاد جلب توجه نمی‌کرد. میکروفون‌های رادیویی ستجاقی که زیر لباس بازیگر کار می‌گذاشتند هر چند بیشتر در «شوها» از آن استفاده می‌شد، با توجه به اینکه انتقال مستقیم صدا و درجه‌بندی آن باورپذیر بود مورد توجه و استفاده بسیاری از نمایشهای ناتورالیستی قرار گرفت.

تعیین جای درست میکروفون‌ها تنها شامل جذابیت تقویت ناخودآگاه نمی‌شود، بلکه منبع اصلی باید آمادگی زیاد بازیگر را نیز آشکار کند. این لزوم هویداسازی مخصوص و کیفیت بالای تجهیزات و بسط و توسعه صدا با میزان پایین است. از این طریق است که بعضی شباهت‌ها و همسان بودن‌ها منطقی صدا فاصله بین‌گوبنده و شنونده را می‌توان حفظ کرد.

اپرا شکلی از تئاتر است که تقریباً نیاز به تقویت‌کننده ندارد، به استثنای اجراهای اپراهای رومانتیک، احتمالات را در نظر گرفته و برای آنها تقویت‌کننده‌هایی راطراحی می‌کنند. با اینهمه با توجه به گسترش روزافزون دستگاه‌های استریوفونیک و کوادروفونیک در منازل بهتر است در تولید آثار آینده اپرایی تدابیری اتخاذ شود، که از صدای غرش‌گرکننده و آزاردهنده طبل‌ها در اجراهای زنده اپرا که در منازل شنیده می‌شود بکاهد. و این امر نیاز به استادی فوق‌العاده در تنظیم صدا با کیفیت بسیار بالا دارد تا امکان شنیدن آن را در اتاقی کوچک نیز فراهم گردد.

تقویت خودآگاه

در نمایش‌های موزیکال در حال حاضر تلاش بر این است که از یک شیوه تقویت‌کننده پیشگیرانه و احتیاط‌آمیز استفاده شود که تماشاچی ناخودآگاه متوجه میزان‌شود، استفاده می‌کنند. میکروفون‌های رادیویی مخفی زیر لباس

بازیگر یا کلاه گیس‌ها استاندارد هستند. با توجه به اینکه این میکروفون‌ها دیده نمی‌شوند، تقویت‌آنها به گونه‌ای است که مشکل بتوان متوجه آن شد. در «نورهای نمایش‌های سرگرم‌کننده» از نوع موسیقی‌های مدرن سالتی با صحنه‌های متنوع که بازیگر باتماشاجیان به طور مستقیم در ارتباط است، میکروفون عنوان نقش اصلی ابزار صحنه را ایفا می‌نماید و پایه آن بر یک سری تمرین‌های دقیق نمایشی و تکنیک‌های اساسی متکی است. دیگر اینکه پایه میکروفون می‌تواند بطور کاملاً آگاهانه بخش وسیعی از شیوه تولید و کیفیت آن را به وجود آورد، همانطور که میکروفون‌های رادیویی که زیر جامه بازیگران نقش اساسی را در بالا بردن سطح کیفی اجرا دارند.

تقویت کننده اصلی

بسیار از استودیوهای ضبط، انواع زیادی اجرای موسیقی مدرن نانوخته را بر شکل نوشته آن در کتاب نت که معتبر و کامل است، ترجیح می‌دهند. موسیقی‌زمانی موجودیت می‌یابد که تک‌آواها و فاصله‌ها تاثیرگذار دارای پروسه‌بندی الکترونیکی باشد. گرچه مسئولیت تداوم ریتم و تمپو قطعه موسیقی بعهده رهبر ارکستر و اپراتور میکس است، و باید گفت که این بازوی اصلی صدا هستند.

این خویشاوندی در حال حاضر در نگارش متون موسیقی نمایش‌های موزیکال کاربرد بسیار دارد. در بسیاری از انواع موسیقی ضبط نقش اول را ایفا می‌کند.

این موفقیت ممکن است انگیزه‌ای برای افزایش تولید صحنه یا شاید بخشی از استراتژی بازاریابی گسترده بمنظور نشان دادن تحول تولید باشد. در چنین وضعیتی صدای صحنه تاثیر باید تلاش کند هم‌سنگ و برابر با کیفیت استودیوهای ضبط موسیقی شود. در صورت انجام این کار نتیجه‌اش این است که صدابخش اصلی تولید هر نوع «آوا» و بخش کارساز و موثر، و احیای آن بطول مستقل و جداگانه به وسیله میکروفون مخصوص به خود و ایجاد بالانس بین کانال‌های متعدد میکس‌کننده همگرا می‌شود و تناسب استودیو ایجاد می‌گردد.

تقبل مسئولیت صدا نقشی عمده در تعیین بودجه و درآمد و نتیجه‌ای بنیادین دارد. به عبارت صحیح بگوییم تقویت‌کننده‌ای بی‌بدیل است.

صداهای ضبط شده

خوب خواندن به هنگام حرکات موزون بر اساس یک حرکت جمعی انرژیک با پتانسیل بالا باید تنظیم شود. این کاری سخت و طاقت‌فرساست. یکی از راه‌حل‌ها انجام حرکت موزون به وسیله تکرار صحنه یا قطعه به وسیله نوار ضبط شده آواز است.

در روش تنظیمی رتالیسم، گروه حرکات موزون سعی می‌کنند با آوایی تقریباً شبیه میمیک و همراهی ارکستر با آنها اجرایی زنده داشته باشند. برای اطمینان از سینکرون کردن، از نوار تراک دو لایه استفاده می‌شود، بوسیله تراک دوم (کلیک تراک) هماهنگی به وسیله گوشی رهبر ارکستر و حرکات ریتمیک بازیگران باید صورت گیرد. علامت شروع نوار هر

سکانس مستلزم

زمان‌بندی دقیق است و روش معمول این است: داشتن یک دکمه فاصله شروع روی سکوی رهبری ارکستر در محل استقرار گروه ارکستر است.

افکت‌های زنده

افکت‌های صوتی بر دو نوعند: زنده، یا ضبط شده باشد. این به چگونگی کار و موضوع آن بستگی دارد.

افکت زنده

در قرون گذشته که، وسایل الکترونیک هنوز اختراع نشده بود. تئاتر نقش مهمی در توسعه و آفرینش بسیاری از افکت‌های واقعی و زنده داشت. باید اعتراف کرد که آن افکت‌های زنده از نظر ارتباط حسی صحنه با تماشاچی بسیار قوی‌تر و زنده‌تر از همان افکت‌هایی است که بوسیله دستگاه‌های الکترونیکی داشته‌است.

خلق افکت انواع حالات راه رفتن اسب به وسیله پوست نارگیل جذابیته خیالی‌انگیز داشت و بدون شک هر دست‌اندرکار تئاتر زیرک و حساس را در نوعی کشش نوستالوژیک فرو می‌برد. خلق افکت یک روز طوفانی بوسیله ارکستری متشکل از ابزارهای بادساز، باران‌ساز، طبل‌ها، که به طور افزایشی از درون غرش رگبار که بالاتر از بخش فوقانی صحنه و حتی روی سر تماشاچیان به بهتر صورت اوج می‌گرفت، و لحظات دراماتیک را ایجاد می‌کرد بدون تعارف باید گفت خلق چنین افکت زنده و دراماتیکی به وسیله مجهزترین سازهای الکترونیک امروز غیرممکن است.

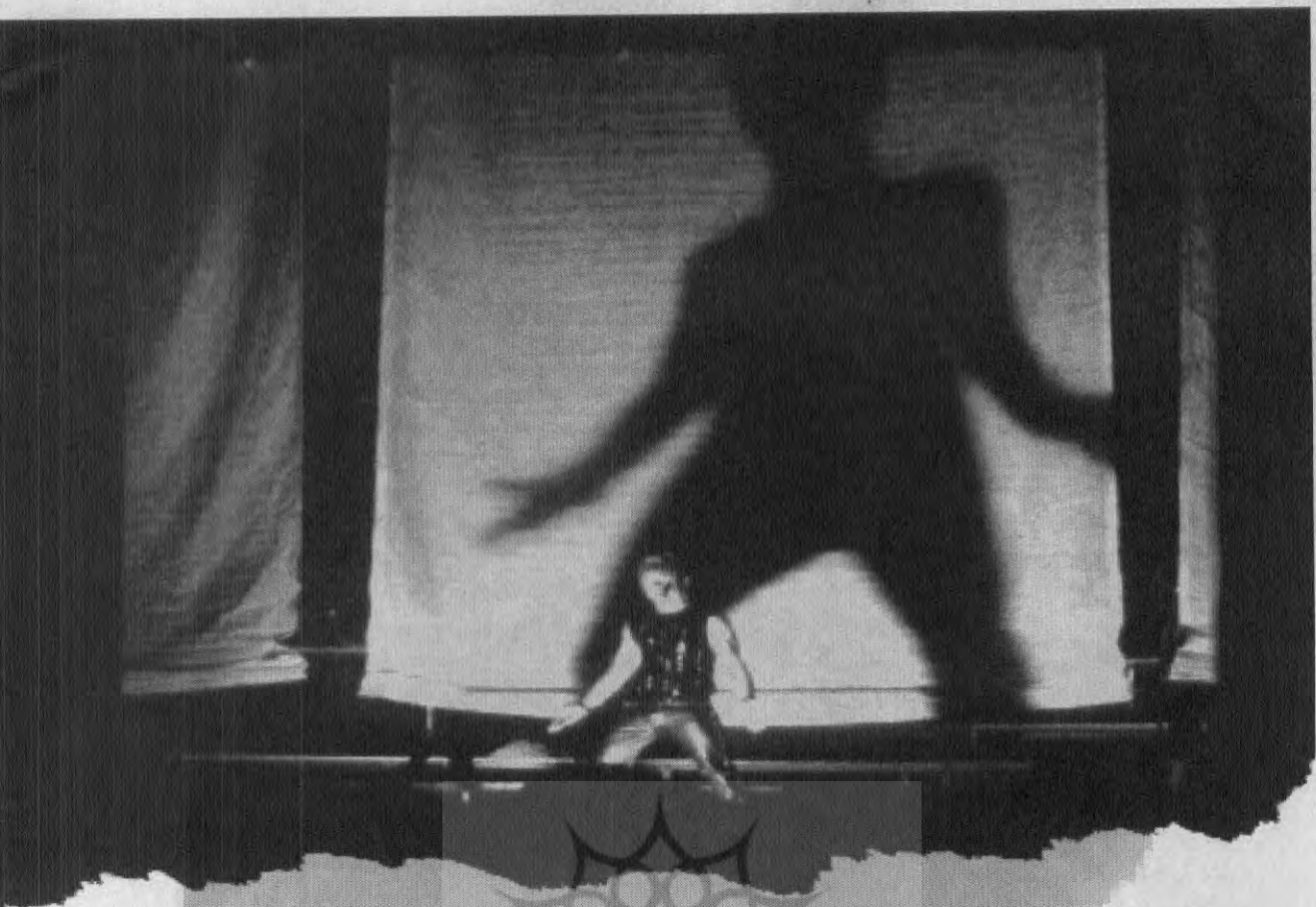
تقویت افکت زنده

اگر صدای بازیگر قوی باشد، همه افکت‌ها را می‌توان با خیال راحت و یخویی تقویت کرد. بخشی از آنها را می‌توان بقدر کافی رسا کرد و بخشی دیگر رامی‌توان از نظر کیفیت توانالیه صدا در سطح عالی ایجاد کرد. افکت صدا به وسیله میکروفون و بلندگو اجرا می‌شود و نحوه اجرای آن می‌بایست کاملاً منطقی و صحیح و متناسب با وضعیت و وسعت سالن صورت گیرد.

افکت‌های ضبط شده

امروزه اکثر افکت‌های صوتی به وسیله بازسازی نوار ادیت شده صورت می‌گیرد. از دستگاه ریل به ریل مثل نوار کاست استفاده می‌شود. برای سهولت تدوین و دقت و صحت آن نشانه‌گذاری می‌شود. تا آنجا که ممکن است، افکت‌ها روی یک نوار برای هر سکانس با رنگ راهنمای مشخص بین هر علامت تعیین می‌شود.

در دستگاه‌های ضبط قدیمی از ورقه‌های فلزی به صورت ردیف نشانه‌گذاری شده اتوماتیک استفاده می‌شد ولی امروز در اکثر دستگاه‌های ضبط صوت به وسیله فتوسل (Photocell)

صورت می‌گیرد.

اگر افکت بسیار پیچیده باشد تا آنجا که ممکن است چندین صدا روی هم قرار گرفته باشند، و این روی هم قرار گرفتن ممکن است شب به شب ممکن است از نظر تنوع زمانی مدام تغییر کند، که این امری اجتناب‌ناپذیر و بستگی کامل به تغییرات ویژگی‌های کاراکتری اجرای زنده صحنه دارد. برای حل این مسئله تئاترها معمولاً از دو دستگاه تراک استفاده می‌شود. افکت‌های مختلف روی هر تراک ضبط می‌شوند، میکس می‌شوند تا امکان استفاده از آن در طول بازی فراهم شود. بسیاری از تاسیسات صوتی تئاتر جهان مجهز به دو جفت دستگاه تراک دوتایی هستند و این امر به اندازه کافی انعطاف‌پذیری و کارآمدی لازم را به ما می‌دهد؛ ۵.۷ اینچ فاصله دومی با اولی سرعت استاندارد را به ما می‌دهد.

روش دیگر استفاده از دستگاه کارت‌تریج است. به این صورت که هر افکت روی نوار کارت‌تریج مختص به خود ضبط می‌شود. اگر حرکت صدا از یک طرف صحنه به طرف دیگر صورت بگیرد افکت می‌تواند بطور «افقی» بگونه‌ای به اصطلاح «خرامشی» از بلندگوی به بلندگوی دیگر منتقل شود:

استفاده از این شیوه به مراتب مشکل‌تر از افکت‌های ضبط شده استریویی با زمان‌بندی ثابت است، این شیوه مستلزم کنترل دقیق و اجرای مو به موی آن، و زمان‌بندی حرکت صداست.

افکت‌های ویژه و منحصر به فرد ممکن است از یک کتابخانه صدا و یا ضبط ویژه حاصل شود. ضبط صدای

«واقعی» بندرت صورت می‌گیرد:

در چنین نمونه‌ای از افکت‌های زنده، استفاده از صداها دروغین و گول‌زننده و ساختگی بیشتر استفاده می‌شود. خیرگان کتابشناسی صدا در این رابطه اشارات سودمندی داشته‌اند ولی باید به یک دست‌اندرکار این حرفه زمان و امکاناتی داده شود تا افکت و نواهای واقعی را ضبط کند تا تجارب و آزمون‌های این گونه‌صداها ثبت شود. خوشبختانه در حال حاضر نوار کاست می‌تواند کار رویش و بازیافت این صداها را انجام دهد.

ارتباطات

ارتباط بین تکنسین‌ها در مدت اجرا امروزه تقریباً به طور تمام و کمال به وسیله صدا صورت می‌گیرد. در ساده‌ترین نمایش‌ها، ممکن است هنوز به وسیله چراغ‌راهنما یا علائم پشت صحنه این عمل صورت گیرد، ولی صدا وسیله‌ای ثابت و همیشگی برای وسایل الکتریکی (تابلو برق و نورافکن‌های موضعی و...) است. علائم نوری در چنین وضعیت‌هایی کاربرد بسیار دارند ولی از آنها فقط در صورت احتمال وقوع حوادث غیرمترقبه و یا اختلال در شبکه صوتی استفاده می‌شود. اصلی‌ترین روش ارتباط صوتی شبکه پیام‌گیر است.

شبکه پیام‌گیر

استاندارد امروز داشتن یک سری کامل حلقه‌های رابط در همه سطوح تکنیکی است. در ترکیب اصلی جعبه سوکت‌هایی (Socket) وجود دارند که به گوشه‌هایی وصل

شبکه راهبر

این امکان وجود دارد که با نصب یک شبکه آنتن اطراف ساختمان به وسیله تکنسین‌ها و با قرار دادن گیرنده‌های کوچک رادیویی به وسیله هدفون‌هایی از نوع کمک شنوایی می‌توان به نتیجه دلخواه رسید. ولی با کمال تأسف باید اعتراف کرد تئاتر مدرن امروز صحنه را تبدیل به کارخانه فولادسازی کرده است بازیها را سینمایی کرده است. با قرار دادن صداگیرهای ضعیف و متزلزل و مبهم به شیوه رادیویی و تلویزیونی در مهمترین همواره‌های صحنه، بالای صحنه را تبدیل به پهل عابر و پایین صحنه را به شکل زیرگذر درآورده است.

این شبکه‌های راهبر موفق شده است که با تحکات پیچیده تکنسین‌ها آرایش صحنه را به سمت بی‌ارزشی سوق دهند. متأسفانه این مسئله روز به روز گسترده‌تر می‌شود.

سیستم مادون قرمز

شبکه راهبر برای تقویت صدا از آنجا که به قوه شنوایی تماشاچیان آسیب می‌رساند، جایش را به سیستم مادون قرمز داد. از مزایای دیگر این سیستم اینکه قادر است به طور همزمان نمایشنامه‌ها را برای تماشاچیان خارجی ترجمه کند.

میکروفون‌های رادیویی

کاربرد میکروفون‌های رادیویی برای وضوح نور است. طراح نور باید همه چیز روی صحنه را طبق شاره‌های کانالهای اعلام شده بوسیله تابلوی فرمان تنظیم کند و دستورات لازم را به

هستند که با وصل آنها به برق چگونگی گفت و شنود را با شخص موردنظر و همچنین همه اعضا حلقه ارتباطی را فراهم می‌سازد. هر گوشی به وسیله مجموعه‌ای سیم‌های رابط تغذیه می‌شود که به وسیله روشن شدن دکمه به فرد موردنظر اطلاع داده می‌شود.

معمولاً این گوشی‌ها به دو کانال وصل هستند یکی برای حرف زدن با مخاطب و دیگری برای شنیدن و خاموشی و سکوت. این شبکه پیام‌گیر به Cans معروف است که وسیله‌ای استاندارد به منظور ارسال علائم صوتی به مدیران صحنه است.

*Midi

یکی از دلایل کم‌چگال بودن تنوع بین زمان اجرای اول و اجراهای بعدی به چگونگی زندگی دادن به نمایش بستگی دارد. بدیهی است که گفتار عینی نشانه‌هایبانگر شیوه تهیه صحنه است. به‌رحال، تکنولوژی دیجیتال در سیستم Midi (هم‌کنش‌سازی وسیله موسیقی دیجیتال) گسترش امکان یکدست کردن همه‌نشانه‌های سیستم‌های متفاوت و کنترل آن برای رسیدن به نتیجه‌ای واحد است. مثل ارتعاشات و لرزش‌ها در موسیقی که جذابیت فعال و زنده صدا، نور، و حرکت را تضمین می‌کند. به نظر می‌رسد که ما شاهد گسترش روزافزون و بلوغ این نوع تکنولوژی خواهیم بود. البته این مسئله را نباید از نظر دور داشت که تضمین کننده رشد و تحول کامل آن بستگی به اجرای دقیق برنامه زمان‌بندی شده از سوی مجریان طرح به منظور پاسخ‌گویی به واکنش‌های همه تماشاچیان دارد.

بیرون از سالن منتقل می‌کند.

واکنش تماشاچی

به طور کلی افزایش میزان صدا در اجرا واکنش‌های متفاوتی را بین تماشاچیان ایجاد می‌کند، مثل خنده تمسخرآمیز تماشاچی، یا یک واکنش عمومی که آن رami توان به «زرزر کردن» تشبیه کرد. این مسئله آن حس مشترک خوشاوندی بین بازیگر - تماشاچی را از بین می‌برد. این به دلیل استفاده از تکنیک صوتی FOLDBACK است. این بلندگوی تقویت‌کننده در عقب صحنه جای داده می‌شود. این امر موجب می‌شود که بازیگر صدای موسیقی و دیگر افکت‌های مربوط به خود را به وضوح بشنود، اما زیان جدی این تقویت‌کننده این است که با صدای گوشخراش تماشاچی را آزار می‌دهد تا به حدی که موجب سر و صدای تماشاچی و تمسخر تماشاچیان را به همراه دارد و حتی بعضی از آنها سالن نمایش را ترک می‌کنند.

جمع‌بندی

با توجه به محدودیت زمان صحنه، گروه صدا باید طرح و نقشه‌ای عالی داشته باشد. باید همه جزئیات موردنظر صدا و تطبیق آن را با اهداف نمایش زیر نظر داشته باشد. با توجه به مبحث فوق چنین نتیجه می‌گیریم:

۱- نوع صدا باید بر اساس نوع پروژه تولید و نوع سازماندهی تنظیم شود.

۲- مشارکت اجرایی در اجرای نمایش موردنظر ایجاد می‌کند نقشه سیستم صوتی دقیقاً تهیه و روی نوار ضبط و تصمیمات لازم گرفته شود. این عمل در صورتی انجام می‌گیرد که میکروفون‌ها و بلندگوها نیاز به بازترکیبی داشته باشند.

۳- در نمایش‌های موزیکال، در تئاترهای اجاره‌ای می‌بایست برای هر آیتمی نقشه‌ای جداگانه طراحی و جزئیات مربوط به صدا ثبت شود.

۴- در نقشه تهیه شده در رابطه با عوامل تقویت‌کننده ثبت نوع میکسر Mixer و نوع میکروفون‌ها و وضعیت قرارگیری آنها الزامی است.

۵- نقشه افکت‌ها باید، پس از ادیت کردن آنها، کشیده شود، و در تمرین فینال می‌بایست آن را از نظر وضعیت کمی و کیفی باید چک کرد و مدت زمان آن باید دقیقاً تعیین شود.

۶- نقشه ارتباطات روی ایستگاه‌های در نظر گرفته شده برای مدیریت صحنه، برای زمان اجرا علامت‌گذاری شود. این نقشه باید در زمان تمرین حرکات تکنیکی بازیگران و دیگر عوامل صحنه چون طراحی نور، طراحی صحنه، ابزار صحنه، و حتی لباسها نیز تطبیق شود.

MidDi

مخفف Musical instrument Digital inter face است.

این مطلب از کتاب (The staging) نوشته فرانسیس راید اخذ و ترجمه شده است.

تکنسین‌هایی

که ممکن است از اتاق فرمان دور باشند، بدهد. یک میکروفون رادیویی تغذیه‌کننده سیستم ارتباطی آزادی عمل را بیشتر می‌کند، و در رپرتورها برای باز فوکوس کردن نورهای موضعی هنگام تغییر صحنه‌ها نقش مهم و ارزنده‌ای را ایفا می‌کند.

میز فرمان

مهارت‌های ارتباطی به نحوه تمرین‌ها و کار با میز فرمان در محل شنودگاه بستگی کامل دارد. طراح نور نیاز به یک هدفون جهت انتقال دستورات کارگردان به بازیگران در هر نمایش و به هر وسعتی مورد نیاز است. گرچه این امر در تنظیم یک نمایش موزیکال ترفندی کوچک به شمار می‌آید.

پیام‌دهنده رختکن

بلندگوهای اتاق رختکن بر اساس دو برنامه تنظیم می‌شوند:

۱- رله کردن نمایش.

۲- مدیریت صحنه.

وقتی که پیام داده می‌شود رله کردن نمایش به طور اتوماتیک تعطیل یا کنسل می‌شود. یک دکمه روی هر بلندگو وجود دارد، که میزان تنظیم رله کردن نمایش را نشان می‌دهد. ولی این امر بر کیفیت صدا تأثیر نمی‌گذارد. معمولاً یک میکروفون مکمل بر سر دفتر مراقب صحنه وجود دارد، که این دستگاه به طور اتوماتیک متصل به میکروفون‌های پاسخ‌دهنده فوری و سریع روی میز فرمان وجود دارد.

تلفن‌ها

در هر تئاتری با هر اندازه‌ای باید یک مرکز مدیریت شبکه ارتباط تلفنی جهت ارتباط با عوامل کلیدی از نظر تکنیکی وجود داشته باشد.

وقتی این تلفن‌ها در عمق صدای صحنه یا تالار هستند حتماً باید یک فلاشر داشته باشند تا بعنوان آلترناتیو برای زنگ طبیعی مورد استفاده قرار گیرند.

دوربین و ویدیویی مدار بسته

اکثر تئاترها دارای دوربین و ویدیویی مدار بسته هستند تا به منظور رله کردن نمایش به میز اصلی کار استفاده شود. یکی از استفاده‌های این دوربین‌ها برای نمایش صحنه‌ها است که تماشاچیان دیر رسیده‌اند و در انتظار وقفه یا افتادن پرده به هنگام تمام شدن فصلی از نمایش هستند تا وارد سالن شوند، تا از روند کامل نمایش آگاه باشند. دیگر اینکه، در تئاترها مونیتورهایی در اتاق رختکن وجود دارد که می‌توانند تمام و یا بخشی از نمایش را برای تلویزیون، یا تهیه عکس صحنه ضبط کنند. در سالن‌های اپرا همیشه یک دوربین بدون زود دید تماشاچیان حاضر در سالن وجود دارد که تصاویر نمایش را به